

Regeringen har så efterfølgende over for KL trukket lidt i snorene. Man siger i dag, at det ikke er realistisk at nå målet her og nu. Jo, statsministeren har udskrevet en check til børnefamilierne i Danmark, og herefter forventer statsministeren, at kommunerne indfrier checken. Sådan en indfrielse koster normalt penge, og det gør det også i dette tilfælde, men det er rimelig omkostningsfrit for statsministeren, for det er kommunekasserne, som kommer til at holde for; det ved enhver.

Fra konservativ side er vi også interesserede i at få afviklet ventelisterne ude i kommunerne. Vi kan dele forslagsstillernes intentioner om, at en vigtig forudsætning for et velfungerende familieliv i de småbørnsfamilier, hvor begge forældrene er udearbejdende, er, at der er mulighed for at få passet børnene på en tilfredsstillende måde.

Ifølge bistandsloven er det kommunernes opgave at sørge for det nødvendige antal daginstitutioner til børn, og det er også noget, der arbejdes hårdt på ude i kommunerne. Men mange kommuner oplever, at de hindres i nytænkning på det her område gennem de af Folketinget alt for centralt fastsatte regler.

At nogle kommuner har valgt at indføre en pasningsgaranti for børn, er helt fint for Det Konservative Folkeparti. Det er vi som sagt meget enige i, og det er positivt, at der er mulighed for at få passet sine børn, men så går enigheden med SF heller ikke ret meget længere.

Det kniber desværre også med nytænkning i SF, og her tænker jeg på, at man kun taler om offentlige mursten. Vi må endnu engang konstatere, at SF er det mest centralistiske, der findes. Stod det til SF, blev kommunerne et sted for bogholdere og intet andet. Man mangler respekten for det kommunale selvstyre. Ude i kommunerne er der valgt folk, der står til regnskab for deres handlinger hvert fjerde år. Gør de det ringe, skiftes de ud. Gør de det tilfredsstillende, så fortsætter de. Det er ganske elementært. Pasningsgarantien er et kommunalt anliggende, og det bør den fortsat være. Kompetence og ansvar hører nu engang sammen.

Fra konservativ side har vi gentagne gange sagt, at vi ønsker friheden til at kunne vælge, når vi taler børnepasning. Undersøgelse på undersøgelse har – som også nævnt i dag – vist, at der er mange flere forældre, der selv ønsker at passe deres børn. Da vi sidste år ved en forespørgsel diskuterede forholdene for børnefamilierne, var debatten på samme måde ved at udvikle sig til en diskussion om mursten.

Man vil fra forslagsstillernes side kræve nye daginstitutioner og ansættelse af flere pædagoger. Det er og bliver en entydig vej. Jeg må minde om, at SF's ordfører, hr. Villy Søvndal, ofte står og siger, at det er mennesket frem for systemet. Sidst det blev sagt fra hr. Søvndals side var i tirsdags, da vi diskuterede ældreråd og klageråd i kommunerne. Nu kunne man jo få den tanke, at SF og kompagni er drejet 180 grader i det med mennesket frem for systemet.

I dag er det sådan, at forældre maksimalt betaler 30 pct. af det, som det koster at få passet et barn i en offentlig daginstitution. Resten er offentlige tilskud.

Fra borgerlig side har vi ofte procederet for, at vi giver forældrene friheden til at vælge. Det må altså være det, som hr. Søvndal kalder for mennesket frem for systemet. Vi mener, at der må være mulighed for at sikre forældre et reelt frit valg mellem offentlig, privat og egen pasning af børn, bl.a. ved, at kommunerne får mulighed for i højere grad at lade pengene følge børnene frem for institutionerne. Hertil mener vi, at vi i samarbejde med arbejdsmarkedets parter skal fremme mulighederne for mere fleksible arbejdstider og deltidsarbejde, så forældre i højere grad kan kombinere arbejdet med pasning af børn.

I forbindelse med Venstres og De Konservatives oplæg til finansloven har vi også peget på, at vi nu for alvor får taget hul på denne debat, bl.a. ved en forsøgsordning, hvor der er afsat 100 mio. kr., hvorefter vi lader pengene følge børnene. Og så må jeg gentage: Børnene frem for systemerne. Nu må vi se, om der er vilje til at prøve nye veje på det her område. Nogle forældre er glade for offentlige børnehaver, vuggestuer og den offentlige dagpleje. Det er meget, meget fint, og det ønsker vi ikke at røre en eneste centimeter ved. Men vi mener, at forældrene skal have større frihed på det her område.

Orlovsordningerne, som regeringen indførte som et arbejdsmarkedspolitisk redskab, men som siden endte i den rene familiepolitik, har vist, at mange forældre ønsker at være sammen med deres børn i barnets tidlige opvækst, hvor grundlaget for resten af barnets liv bliver fastlagt. Jeg synes, det er at underkende forældre, når man taler om professionel børnepasning. Det må nu engang være forældrene, der opdrager deres børn, og så er det os, der giver dem friheden til at vælge en offentlig institution, hvis det er ønsket.